

AVRUPA BİRLİĞİ'Nİ YAŞAYARAK ÖĞRENECEKLER

Jeopolitik Dergisi, Ekim 2005

Yıldırım Koç

Yazının başlığı, “bizimkiler ne yazık ki yaşayarak öğrenecek” veya “çok şükür ki bizimkiler yaşayarak öğrenecek” olabilir. Yaşamadan öğrenemiyoruz; ancak yaşadığımızda da öğrenebiliyoruz.

Avrupa Birliği macerasında yeni bir aşamaya girdik. Katılım görüşmeleri başladı. Biraz acemice bir senaryoyla, uluslararası politika konusunda saflığını koruyan insanlara heyecan yaşattılar. Katılım görüşmelerinin şu yada bu biçimde başlayacağı biliniyordu. Emperyalist güçlerin acemi unsurları yeni tavizler için biraz aceleci davrandı veya Türkiye'yi kullanarak kendi aralarındaki pazarlıkta ek bazı tavizler elde etmeye çalıştı. Türkiye'den bazıları da bu it dalaşı nedeniyle heyecanlandı veya heyecanlanmış gözüktü.

Bu katılım görüşmelerinden bir sonuç çıkmayacağı biliniyor. Her bir adımda 25 üye ülkenin onayının zorunlu olduğu uzun bir sömürgeleştirme süreci yaşayacağız. Diğer bir ifadeyle, Avrupa Birliği'ne katılım açısından yeni bir aşamadan çok, **sömürgeleştirmede yeni bir aşamaya geçtik.**

Türkiye, AB Emperyalizminin Tehdidi ve Saldırısı Altındadır

Vatanımız, emperyalizmin tehdidi ve saldırısı altındadır. Türkiye'yi parçalama, Türkiye Cumhuriyeti toprakları üzerinde Kürdistan ve Ermenistan kurma çabaları yoğunlaşmaktadır.

Bölücü terör örgütünün eylemleri ve kitle tabanlı oluşturma çabaları, misyoner çalışmalarının geçmişte örneği görülmemiş biçimde hızlandırılması, yabancılara kırsal bölgelerde toprak satın alma olanağının tanınması, Eyüp Kaymakamlığı'na bağlı Fener Rum Patrikhanesi'nin ekümeniklik iddiaları, yabancı kaynaklardan yönlendirilen “sivil toplum örgütleri”nin (“NGO”) yoğunlaşan istihbarat ve yönlendirme çalışmaları, ABD emperyalizminin Türkiye'den üs talepleri, Türkiye'nin bütünlüğü ve bağımsızlığı açılarından hayati önemdeki tehditlerdir.

Günümüzde Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve ulusumuz, ulusötesi sermayenin ve (son derece önemli bir jeopolitik konumda bulunması nedeniyle de) emperyalizmin tehdidi ve saldırısı altındadır. Ulusumuzun ve vatanımızın yukarıda özetlenen sorunlarının önde gelen sorumlusu, emperyalizmdir, emperyalizmle işbirliği yapan yerli unsurlardır.

Ulusötesi sermaye, bugün ulaştığı birikim, yoğunlaşma ve güç düzeyinde, artık emperyalist ol(a)mayan ulus-devletlerin çizdiği sınırları parçalamaya çalışmaktadır. Ulusötesi sermaye, yatırımları (ve dolayısıyla istihdamı) ve kâr gerçekleştirmelerini az gelişmiş ülkelere kaydırarak (ve emperyalist ülkelere ödediği vergileri böylece azaltarak), emperyalist ülkelerle de bir çelişki yaşamaktadır. Emperyalist ülkeler de Türkiye'ye saldırmaktadır.

Türkiye Cumhuriyeti, emperyalizme karşı verilen ilk başarılı bağımsızlık savaşıyla (İstiklal Harbi) kurulmuştur. Batılı güçler, Sevr Antlaşması'nı yırtıp atan ve Lozan Antlaşması ile bağımsız varlığını silahlı gücüyle kabul ettiren Türkiye Cumhuriyeti'ni ve Atatürk'ü bir türlü kabul edememişlerdir. Türkiye Cumhuriyeti, emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürge sisteminden kopan ilk önemli ülke olmuş, diğer sömürge ve yarı-sömürgeler için önemli bir örnek oluşturmuştur.

Türkiye bir noktada daha emperyalizme büyük darbe indirmiştir. 1917 yılında Rus Devrimi'nin gerçekleşmesinde önemli etmenlerden biri, İngiliz donanmasının, müttefikleri Rus ordusunun yardımına koşmaması ve Rus ordularının Alman orduları karşısında büyük yenilgi almalarıdır.

İngiliz donanmasını Çanakkale’de durduran güç, Osmanlı ordusudur ve onun komutanlarından biri olan Mustafa Kemal’dir. Ayrıca, 1919 sonrasındaki dönemde Türk - Sovyet ittifakı da her iki ülkenin ayakta kalabilmesinde etkili olmuştur.

Diğer taraftan, Türkiye, 21. yüzyıla damgasını vuracak Avrasya’nın kilididir. Avrasya’ya hakim olmak isteyen güçler, Türkiye’yi taşeronlaştırmak, sömürgeleştirmek ve kullanmak istemektedir. Taşeronlaştırılmayı ve emperyalist politikaların maşası olmayı reddedecek bir Türkiye ise parçalanmaya çalışılmaktadır.

Ulusötesi sermaye de, teknolojinin yeni olanaklarından yararlanarak dünya çapında imparatorluklar kurarken, az gelişmiş ülkelerde devletleri küçültmeye ve zayıflatmaya çalışmaktadır.

Emperyalist ülkeler daha çok merkezileşirken, emperyalist ülkelerin denetimlerindeki uluslararası kuruluşlar, gelişmekte olan ülkelerde “yerelleşmeyi,” devletin küçültülmesini ve özelleşmeyi dayatmaktadır. Ulusötesi şirketler, faaliyetlerini dünya ölçeğinde programlar ve uygularken, ulus-devletlerin sınırlarından, parlamentolarından, ordularından, bürokrasilerinden büyük rahatsızlık duymaktadır. Birkaç yıl önce gündeme gelen Çoktarafli Yatırım Anlaşması’nın (MAI) amacı, ulusötesi sermaye için en geniş hareket özgürlüğünü sağlamaktır. Diğer bir deyişle, Ford, IBM, Nokia, DaimlerChrysler gibi şirketler iyice devleşirken ve 25 ülkeden oluşan bir Avrupa Birleşik Devletleri doğarken, karşılarında bir Yugoslavya değil, Yugoslavya’nın parçalanmasından ortaya çıkan Hırvatistan, Slovenya, Sırbistan, Kosova, Karadağ, Bosna-Hersek ve Makedonya görmek istemektedir. Yugoslavya’nın parçalanmasında, Tito’nun uluslaşma modelinin (“mozaik” modeli) etkisi önemlidir. Ancak, Almanya’nın ve ulusötesi sermayenin Yugoslavya’nın parçalanmasında belirleyici bir rol oynadığı da bilinmektedir.

Dünya petrol kaynaklarının yüzde 66’sı ve doğal gaz kaynaklarının yüzde 41’i Ortadoğu’da bulunmaktadır. Dünyada bugün enerji ve su kaynakları üzerinde yoğun bir savaş sürmektedir. Enerjiye ve suya hakim olan, dünyaya da hakim olur. ABD emperyalizmi, Ortadoğu enerji kaynakları üzerindeki hakimiyetini pekiştirmek ve Hazar Havzası’na ve Orta Asya’ya da hakim olmak istemektedir. AB emperyalizmi de bölgede tutunabileceği ilişkilerin peşindedir. Avrasya hakimiyeti açısından gerekli askeri güçlerin yerleştirilmesi için en uygun yer, Avrasya’nın merkezinde ve Avrasya ile Afrika’nın ortasında bulunan Anadolu’dur; özellikle de Güneydoğu ve Doğu Anadolu’dur.

AB Emperyalizminin Amaçları Nedir?

Avrupa Birliği’nin tavırlarını anlayabilmek için akılda tutulması gereken temel nokta, Avrupa Birleşik Devletleri’ni kurmaya çabalayan bu ittifakın yeni bir emperyalist güç odağı olduğudur. Avrupa’nın bazı ülkeleri 1960’lı yılların başlarında ABD emperyalizmine bir parça baş kaldırdı ve “Avrupa Birleşik Devletleri” tezini ortaya attı. Ancak ABD emperyalizminin dışında ortak bir dış politika ve savunma politikası oluşturamadılar. Sovyetler Birliği’nin çökmesinin ardından Avrupa emperyalizmi yeniden atağa kalktı. Akdeniz Bölgesi’nde, Balkanlar’da, Kafkaslar’da ve Orta Doğu’da mevziler elde etmeye çabılıyor. Bu arada da Türkiye’yi kullanma çabası içinde.

Avrupa Birliği emperyalizmi ABD’nin Büyük Ortadoğu Projesi ile çatışmaya girmekten kaçınmaktadır. Buna bağlı olarak ve ayrıca bölgenin yoksulluğu ve geri kalmışlığı ve sorunlu ülkelerle sınır komşuluğu nedeniyle, Doğu Anadolu’yu ve Güneydoğu Anadolu’yu kendisine katmak istememektedir. Bir ulusüstü emperyalist devlet oluşturma sürecindeki Avrupa Birliği’nin isteği Karadeniz, Marmara, Ege ve Akdeniz bölgeleridir. Ülkemizin daha zengin, daha gelişmiş, Avrupa Birliği’nin ihtiyaçlarına daha uygun bu bölgeleri, AB emperyalizminin iştahını kabartmaktadır. Avrupa Birliği’nin devletleşme süreci, 29 Mayıs 2005 günü Fransa’da ve 1 Haziran 2005 günü Hollanda’da yapılan Avrupa Birliği Anayasası referandumlarında “hayır” çıkması ile bir ölçüde aksamıştır. Ancak bu aksama AB emperyalizminin temel niteliklerini değiştirmemektedir.

Avrupa Birliği'nin hedefi Türkiye'nin parçalanmasıdır. 7 Aralık 2004 günlü gazetelerde yer alan bir habere göre, Avrupa Parlamentosu başkanı Josep Borrell, "İstanbul'u tek başına düşündüğünüzde, çok rahatlıkla Avrupa Birliği üyesi olabilecek bir ülke" demiştir. Bu ifadenin arkasında yatan mantık, budur.

Avrupa Birliği Komisyonu'nun 17 Aralık 2004 günlü kararı, diplomatik dille de olsa, gerçek niyeti açıklamaktadır. Ancak, Avrupa Parlamentosu'nun 15 Aralık 2004 günlü kararı, bu niyeti çok daha açık bir biçimde dile getirmektedir. **Avrupa Parlamentosu'nun 15 Aralık 2004 kararı, bugüne kadarki kararların en cüretkârı, en pervasız ve en terbiyesizidir. Avrupa Parlamentosu bugüne kadarki hiçbir kararında, Türkiye'yi parçalama niyetini bu kadar açıkça dile getirmemiştir.**

Kararda yer alan önemli talepler şu şekilde özetlenebilir:

- Lozan Antlaşması'nda yer alan azınlık tanımının dışında, Türkiye'deki etnisitelere "azınlık" statüsü tanınmalı ve bunların eğitim ve yayın konusunda karşılaştıkları tüm engeller kaldırılmalıdır (paragraf 11).
- Rumların, Ermenilerin ve Lozan Antlaşması'nda azınlık olarak kabul edilmeyen Süryanilerin kendi dillerinde ve inançları doğrultusunda eğitim ve yayın özgürlükleri tam olarak sağlanmalıdır (paragraf 12).
- Genel seçimlerde yüzde 10 barajı gözden geçirilmeli ve "ağırlıkla Kürt partilerinin" de aralarında bulunduğu siyasal güçlerin Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde daha etkili bir biçimde temsil edilmesi sağlanmalıdır (paragraf 21).
- "Türk Hükümeti, silah bırakmayı seçmiş olan Kürt güçleriyle bir uzlaşma sağlamak amacıyla daha aktif adımlar atmalıdır." (paragraf 31)
- Sürmekte olan reformlar aracılığıyla, ordunun siyasal gücü daha da kısıtlanmalıdır (paragraf 37).
- Ermenilere uygulanan soykırım Türkiye tarafından kabul edilmelidir (paragraf 39 ve 41).
- Ermenistan sınırı en kısa sürede açılmalıdır (paragraf 40).
- Fırat ve Dicle'nin su kaynakları, Türkiye'nin komşularıyla birlikte alınacak kararlar doğrultusunda kullanılmalıdır (paragraf 42).
- Fener Rum Patrikhanesi'nin "ekümenik" niteliđi kabul edilmelidir (paragraf 43).
- Alevilik bir azınlık olarak "tanınmalı ve korunmalıdır" ve "Cem evleri dini merkezler olarak kabul edilmelidir." (paragraf 43)
- Heybeliada Ruhban Okulu "derhal" yeniden açılmalıdır (paragraf 43).
- Türk Silahlı Kuvvetleri Kuzey Kıbrıs'tan çekilmeli, Kıbrıs Cumhuriyeti tanınmalıdır (paragraf 44).

Avrupa Parlamentosu'nun 28 Eylül 2005 günü kabul ettiği kararda da bu taleplerin bir bölümü daha ayrıntılı ve açık bir biçimde dile getirilmektedir.

Avrupa Birliği'nin niyetini Avrupa Parlamentosu açıkça dile getirmektedir. Bu taleplerin yerine getirilmesi, Türkiye'nin parçalanması demektir. Avrupa Parlamentosu, Avrupa Birliği'ne yeni ülkelerin katılımında mutlaka olumlu oy kullanması gereken bir organdır. Avrupa Birliği Temel Antlaşması'nın 49. maddesine göre, bir ülkenin Avrupa Birliği'ne katılabilmesi, Avrupa Parlamentosu'nda yapılacak oylamada olumlu sonuç alınmasına bağlıdır. Böylesine önemli bir organın bu talepleri böylesine cüretkâr bir biçimde dile getirmesi, saldırının öneminin kanıtıdır.

Ne Olacak?

Emperyalizmin Türkiye'yi parçalama ve sömürgeleştirme çabaları giderek yoğunlaşmaktadır. Ancak bu Türkler çılığdır. Genlerimiz ve kültürümüz, binlerce yılın zengin birikimine sahiptir.

Emperyalist ülkelerin hakim sınıfları, dünyayı sömürürken elde ettikleri kaynakların bir bölümünü kullanarak, kendi halklarını yanlarına almışlardır. Ancak bunu yaparken, halklarını terbiyeli

köpeğe dönüştürmüşlerdir. Bu ülkelerde hayat monotonlaşmıştır. Avrupa'da, Amerika'da kapitalizm, kendi mantığı içinde çok iyi işleyen mekanizmalar yaratmıştır. Ancak bu nedenle de insanların sorun çözme yeteneğini köreltmıştır. Avrupalı veya Amerikalı, beklenmedik bir durum karşısında apışıp kalır. Bizim hayatımız ise sürekli sorunlarla boğuşmakla geçtiğinden biz sorun çözmede ustayız; belalarla baş etmeye alışkınız.

Bizim hayatımız yokluklarla geçtiği için, biz kısıtlı ve sınırlı imkanlarımızla "idare etmede", "bulup buluşturmada" da ustayız. Arabasının karbüratörü delindiğinde usta beklemek yerine deliği incirle tıkayan insanımız, emperyalizme karşı mücadelede yeni araçlar, biçimler, yöntemler geliştirebilir. Nitekim geçmişte geliştirmiştir de.

Sıradan bir Avrupalı veya Amerikalı politikayla ilgilenmez. Hatta bazı bölgelerde politikadan söz etmek ayıplanır. Biz ise, rakı masasında bile politika konuşan, söze "yahu, n'olacak bu memleketin hali" diye başlayan bir milletiz. Demokrasi, rehavet içindeki emperyalist ülkelerde değil, politikaya katılımın doğal ve sorunların çözümü için zorunlu olduğu bizim gibi ülkelerde gelişebilir.

Avrupalı ve Amerikalı'nın canı tatlıdır. Biz ise pire için yorgan yakarız. Gözümüz karadır. Kutsal bildiğimiz değerler için gözümüzü budaktan sakınmayız.

Avrupalı ve Amerikalı, durgun göllerdeki sazınlar gibidir. Bizim ulusumuz, hırçın suların alabalıklarıdır.

Hainimiz biraz çoktur. Biraz da köylü gerçekçiliğimiz vardır; yaşamadan öğrenmeyiz. Ama yaşayınca da öğreniriz; gerekeni yaparız.

Halkımız şimdi Avrupa Birliği'ni öğreniyor. Emperyalistlerin denetimindeki kitle iletişim araçları bu süreci engelleyemez. Güneş balçıkla sıvanmaz. Göze sürülen balçığın etkisi ise insanın canı yanana kadardır. Bugün Türkiye Cumhuriyeti'ne, vatanımıza, ulusumuza saldıranlar, ekmeğimize de saldırmaktadır. Avrupa Birliği emperyalizminin talepleri ve dayatmaları, insanlarımızın hayatının her alanını cehenneme çevirmektedir.

Avrupa Birliği emperyalistleri, sömürgeci gelenekleriyle, tezgah kurmakta ve bir stratejiyi adım adım uygulamakta gerçekten çok başarılıdır.

Ama karşılarında 19. yüzyılın Afrikalıları yok. "Türk milleti, yani Türkiye Cumhuriyeti'ni kuran Türkiye halkı" var. Biz çılgınız. Çılgınlığımızı geçmişte gösterdik.Yine göstereceğiz. Hainlerin bizi soktukları bu kurt kapanından yine kurtulacağız. Emperyalizmi yine yeneceğiz.